

[Vanggaard.]

var aldeles nødvendigt at faa løst, stadig væk venter paa sin Løsning. Jeg haaber nu, at det maa blive løst, og jeg tror, det haster.

Til Slut skal jeg sige et Par Ord om Landbruget. Vi ser af Statistikken, at det sidste Aar har været bedre for Landbruget end det nærmest foregaaende. Nu er Landbrugsstatistikken imidlertid væsentlig — eller vel udelukkende — baseret paa „Landøkonomisk Driftsbureau“s Beretning, og denne Beretning omfatter kun de mere veldrevne Landbrug og giver derfor ikke noget virkelig sandfærdigt Billede af Landbrugets Gennemsnits-Økonomi. En lignende Bedring vil imidlertid ikke vise sig i Aar, hvor vi har haft den daarligste Høst i de sidste 40 Aar; særlig gælder dette i Jylland, hvor Nedbøren i April var størst og Regnmængden i Sommerens Løb mindst. Adskillige Egne har kun haft en Trediedel af den sædvanlige Vaarkornshøst. Vi staar over for en Katastrofe, og hvis der ikke paa en eller anden Maade kommer Hjælp, vil man ikke kunne klare sig. Desuden er Priserne faldende; Smørprisen, der plejer at være ret høj paa denne Tid af Aaret, er saaledes gaaet den modsatte Vej.

Jeg vil her fremdrage et Spørgsmaal, som Gang paa Gang har været fremme, nemlig Spørgsmaalet om en Aftale om Smørkontingenterne mellem de Lande, som forsyner Markederne og da særlig det engelske; det, man særlig har tænkt paa, er en Aftale med Australien og New Zealand. Vi oplyses i disse Dage om, at der nu er etableret en Verdens-Kokskoncern — og Koksene stiger i Pris. Saadan kan man slutte sig sammen for at forøge sin Fortjeneste — det er jo det, der er Tale om her. Det, der skulde være Tale om for Landbrugets Vedkommende, er kun at skabe en nødtørfdig Rentabilitet. En saadan Ordning har, som sagt, tidligere været paa Tale, men jeg tror, det rette Tidspunkt blev forpasset. Jeg henstiller til den højtærede Udenrigsminister atter at tage dette Spørgsmaal op og prøve, om det ikke skulde kunne lykkes at faa en saadan Overenskomst i Stand. Vi kunde da med større Kraft tænke paa Hjemmemarkedet og andre sekundære Markeder, medens vi nu stadig væk maa sende meget over til England for at stampe om Pladsen.

Dette er jo nok Planøkonomi; det er Planøkonomi af langt større Format end de mere eller navnlig mindre vellykkede Eksperimenter, som gøres herhjemme, og for saa vidt skulde dette Spørgsmaal altsaa tiltale den høje Regering. Jeg vil indtrængende

lægge den paa Sinde at forsøge endnu en Gang, om der ikke skulde være Mulighed for en saadan Løsning. Lykkes noget saadant ikke, mener jeg, vi bør vende tilbage til det Forslag, som mit Parti stillede i den nu ophævede Landbokommission.

Jens Thomsen: Den højtærede Udenrigsminister gav under sin Redegørelse for Handelsaftalen med Tyskland Udtryk for, at det var Ministeren magtpaaliggende, at der vistes Landets Repræsentanter ved Handelsforhandlingerne Tillid, saa at en saadan Uro som den, der opstod under de førte Forhandlinger, kunde undgaas. Den højtærede Udenrigsministers Betragtninger er utvivlsomt rigtige. Der er ingen Tvivl om, at en saadan Uro som den, der fremkom sidste Aar under Forhandlingerne med Tyskland, styrkede Tysklands Forhandlere og svækkede Danmarks, saaledes at vor Mulighed for at opnaa en god Handelsaftale derved forringedes. Det er i hele Landets Interesse, at det af Udenrigsministeren krævede Tillidsforhold tilvejebringes, men for at et saadant kan opnaas, maa der ogsaa vises tilbørligt Hensyn over for Landbrugets Andelsorganisationer.

Naar det drejer sig om en Handelsaftale med Tyskland, er Afsætningen af Kreaturer af stor Betydning, idet Tyskland er den største Aftager af danske Kreaturer, og det vilde derfor være af Betydning, at Landbrugets Andelsorganisationer her fik en tilbørlig Indflydelse, saa Landbruget derigennem kunde faa Vished for, at dets Interesse her varetages paa forsvarelig Maade. Som Forholdene er, kan Udenrigsministeren imidlertid ikke forlange, at Landbruget skal vise Tillid til Regeringen og dens Forhandlere. Landbrugsministeren i Forening med Landbrugsraadet og Kødudvalget har faaet Magten til at bestemme Kreaturpriserne her i Landet. De har benyttet Magten til at gennemføre Priser, der ligger langt under den Pris, der var gældende før Krigen. Den Kvalitet, der før Krigen kostede 55 Øre pr. kg, koster i Dag kun 38 Øre. Naar man erindrer, at alle Udgifter og Omkostninger er forøget, vil man forstaa, at Landbruget ingen Tillid kan have til de Autoriteter, som er sat til at varetage dets Interesser paa disse Omraader.

Landbrugets Andelsorganisationer har Gang paa Gang krævet Ret til at eksportere deres egne Kreaturer og Ret til Kompensationshandel med Kreaturer, saa længe som Førkrigsprisen ikke kan opnaas. Da D. L. K. en kort Tid havde Ret til Kom-